

Sygn. akt III CSK 7/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S.D.
przy uczestnictwie S.D., M.G., D.D., K.G. i I.D.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt I Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie o rozgraniczenie oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 16 maja 2016 r.

Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego ustalenia, czy świadome wykonanie przez właściciela nieruchomości ogrodzenia w pewnej odległości od granicy działki i celowe pozostawienie pasa gruntu z przeznaczeniem na fosę odprowadzającą wody opadowe, służącą ochronie jego nieruchomości przez zalewaniem i podtopieniami, oraz zapewnienie możliwości dostępu do zewnętrznej strony ogrodzenia w celu jego utrzymania, stanowi wyzbycie się praw właścicielskich i pozwala na zasiedzenie tego pasa gruntu przez osobę wykaszającą ten pas za wiedzą i przyzwoleniem właściciela przez okres określony w art. 172 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jedną z przesłanek umożliwiających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które ma lub może mieć znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, i nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą jako przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie spełnia wymagań przewidzianych w tym przepisie. Nie ma ono charakteru uniwersalnego, abstrakcyjnego; zostało sformułowane na tle konkretnego, niepowtarzalnego

stanu faktycznego i w istocie sprowadza się do jego oceny, która należy do sądów *meriti*.

Brak także argumentów wskazujących na oczywistą zasadność skargi, niezależnie od tego, że taka teza stoi w opozycji do twierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Skarżący powołujący się na tę przyczynę kasacyjną powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się „oczywistość” skargi i przedstawić stosowne argumenty. Wymaganie to jest spełnione, jeżeli skarżący wykaże, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., i z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Takiej argumentacji w skardze nie ma, a odwołanie się do ogólnych zasad ochrony własności, w tym zasad konstytucyjnych, takiej argumentacji nie wypełnia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

ał